

Зоран Стефановић

СЛОВЕНСКИ ОРФЕЈ

обредни случај

Рођен је 1969. у Лозници. Дипломирао је драматургију и сценарио на Факултету драмских уметности у Београду 1994. Члан је Удружења драмских писаца Србије, Међународног удружења “Стил” и Друштва љубитеља фантастике “Лазар Комарчић”.

У драмским уметностима дебитовао је позоришном представом *Осирвска њрича* 1987. (Ваљево, режија Зоран Ђорђевић), а у књижевности лирским прозама 1989. Дела из збирке *Словенски Орфеј и друге драме*: истоимена драма, *Викенд са Маријом Броз*, *Скаска о космичком јајету* и *Тачка сусрећиа* (едиција “Знак Сагите”, Београд, 1995), превођена су, извођена или објављивана на српском, македонском, румунском, енглеском и француском од 1992. до данас. Друга важнија дела: документарни филм *Животији Косће Хакмана* (2006, РТС, режија Миљан Глишић), новела *Преко Дрине, са искром у оку* (часопис Знак Сагите, 10, 2002), новелета *Време буке и беса* (Тамни вилајет 4, 1996), стрипски албум *Трећи арџументи*, по мотивима дела Милорада Павића, цртач Зоран Туцић (1995, Орбис–Бата, серијализовано у америчком *Heavy Metal Magazine*, 1998–2000), кратки играни филм *Уске сџазе* (1995, ФДУ–РТС, режија Олег Јекнић), документарна серија *Јанусово лице историје* (1993, РТС, режија Предраг Николић)... Заступљен у књижевним антологијама и изборима *Тамни вилајет* 3 и 4, *Нова српска фанџасџика*, савремена

српска проза у словеначком часопису “Апокалипса”, “Градина” 19: “Фантастика”, “Угриз страсти”...

Признања: Златна медаља за сценарио на 42. фестивалу југословенског кратког и документарног филма, награда “Јосип Кулунџић” за најбољу драму, два пута победник конкурса “Знака Сагите”, више стрипских признања, филмских и драмских номинација итд.

Као уредник и издавач био је или је и даље: уредник издавачке куће “Биљег” (1992–1996), члан редакције, заменик главног уредника и директор пројеката “Књижевне речи” (1994–1998), један од оснивача и уредника дигиталних библиотека културне мреже “Пројекта Растко” (од 1997), уредник ТИА Јанус (од 1998), те сарадник више културних и медијских редакција у земљи и иностранству.

НАПОМЕНА О ДРАМИ: *Словенски Орфеј* је имао првизведбу 1992. у Старом Дојрану, у извођењу позоришта “Антон Панов” (Струмица, Македонија, режија Горан Тренчовски). Проширена верзија коју сада објављује ССД је из 2002, а у радијском издању је представљала исте године Србију и Црну Гору на фестивалу Prix Eugora у Берлину (редитељ Зоран Рангелов, Драмски програм Радио Београда).

Зоран СТЕФАНОВИЋ

СЛОВЕНСКИ ОРФЕЈ
обредни случај

ЛИКОВИ И ПОЈАВЕ

ОРФЕЈ, али је и “АПОЛОН” и ВОЂА–ЗЛОСЛУТНИК;
ДИОНИС, али је и “ЗЕВС”, АРИСТЕЈ–ЗМИЈА и “ХАД”

ЕУРИДИКА, али је и “ХЕРА”

АПОЛОН

ЛАХЕСА, суђаја

АТРОПО, суђаја

КЛОТО, суђаја

ПАН, али је и “КЕРБЕР”

СИБИЛА

МАЈНАДА–ПАДАЛИЦА

НИМФЕ и САТИРИ, који јесу и “Богови”, “Богиње”,
“Суђаје”, “Мртве душе” и Регрути.

Радња се одвија у затвореној балканској васељени.

Доба је XIII столеће пре нашег Спаситеља,
што је можда и дезинформација.

ДЕЈСТВО ПРВО

*Када ноћ раскрили своје скуће, кроз руменило се моћу назрејиши тири
ириликe: Суђаје. Клоито која преде невидљиву ниши судбина, Лахеса
ишио је сивом руком одмерава, и најмлађа и најстирашница, Аиџроја,
која ниши сриом својим шемељно пресеца. На њима су мрачне куку-
љице, а лица им су млечно џорцуланска, вечне маске које личе на
нерођену децу. На ногама су им коџурне, а Аиџроја има и џорбицу
на боку. Тела им се њишу, налазе се у џрансу блиском Русаљкама.
Брујање из њихових џрла је вишегласно. Руке су им зајослене
нечијом животином ниши. Најор је велики.*

АТРОПА: Када се Орфеј, краљ трачки и лајавац словенски,
жив вратио са аргонаутског лоповлука, Вериге
Света, Балкан, почеле су се њихати.

ЛАХЕСА: Све је замукло.

КЛОТО: Опасно је било пустити га да се смуца Тракијом!
Македонијом! Тесалијом!

АТРОПА: Њега, што би трулим својим даром с бозима да
општи...

ЛАХЕСА: Праведан бес у нама сејући.

КЛОТО: Инатећи се с нама!

АТРОПА: Његове су намере...

ЛАХЕСА: ... пљување у наша ждрела...

КЛОТО: ... ал узалуд му!

Пауза. Све тири се загледају у нешио у мраку.

АТРОПА: Судбину...

ЛАХЕСА: ... окушај...

КЛОТО: ... без зазора...

АТРОПА: ... Орфеју!

*Снагом мишице и уз сестџру Лахесу, Клоито из мрака ниши-неви-
димком довлачи џеџураву ирилику у белом.*

АТРОПА: Орфеју...

*Прилика у белом има неџриродно дуџу косу, скришо лице. Обе-
знањено сџење, џовлачена најред-назад са тири набачене ниши
којима се Мојре џоигравају с њом.*

КЛОТО: Певај...

- ЛАХЕСА: ... Орфеју!
- АТРОПА: Звучима нам дочарај камено небо Балкана!
- ЛАХЕСА: Медне сисе још нерођене Јелене!
- КЛОТО: Дан када ћеш баш ти сахранити искричави Олимп, бозима дом!
- АТРОПА: Дочарај нам и себе, о Орфеју, који се очима смејеш!
- КЛОТО: А уста ти служе да гризеш док љубиш!
- Све сїане. Мојре се нагну над измучену жрїву. Аїроїа је одлучно їодигне са земље. Прилика јој виси їреко руке као мрїва.*
- АТРОПА: (*Шайне*)
Зевс–Муњобија те воли. И поздравља. Пита: сећаш ли се...
- ЛАХЕСА: ... када си се родио?
- Аїроїа је ошїрим жесїом ућуїка, їе насїави благи збор мученику.*
- АТРОПА: ... када си се родио, а ми те дочекале из утробе мајке твоје, лепе глупаче — Калиопе! Још тад смо те, голуждравог и урлајућег, опоменуле: не прави пиздарије, Орфеју!
(*Сесїре јој као ехо їонове*)
Нисмо чекале три дана да те видимо новорођеног!
- ЛАХЕСА: Нисмо смеле...
- Аїроїа је удари їо усїима.*
- АТРОПА: Ми све смемо! Али он је већ тад био алав, морале смо га опоменути... И није послушао.
- Аїроїа га лагано їомилије їо коси.*
- АТРОПА: Посејдон увек може да узнемири буром утробу мора, али чак ни он не спречава море да се врати у почетни мир! Шта мислиш зашто, Орфеју? Не сме!
(*Удахне*)
Хтео си на Балкану, на Веригама – Што – Свет – Држе, да мењаш поредак! Поредак који свемиром дише! Треба ли да ти вадимо очи због дрскости!?!
Њене сесїре радосно заклинају главама. Аїроїа їрочисїи жрло.
- АТРОПА: Ноћас враћамо тег који ваги припада и зато нек се смртни умире. Једном ће се само митографи сећати прљавих послова које за Оца–Громовника радимо.

*Лакеса и Ајроја у шрансу ваде срјове. Узбуђење им расїе. Ме-
ђуїим, Ајроја почиње мирно да скида белу одору са жрїве.
Уместїо мушкарца, исїод їканине се налази млада женска особа.
Лакеса и Клоїо згрануїо зледају наго, онесвеїћено їело. Збуњене
су.*

АТРОПА: И сви су око њега говорили: “Не, не би требало да правиш пиздарије, Орфеју... Нека тајна коју бози знају, не буде и твоје власништво! Музика ти је довољна.” А Орфеј...

Пауза. Ајроја скида маску. Исїод ње је Орфејево насмешено лице.

ОРФЕЈ: Орфеј сам ја.

Лакеса и Клоїо врисну. Гуше се. Теїураво їдају на їло. Орфеј из їорбице вади злаву иденїичну њежовој. Пољуби је оба ока и їосїави на хумку да їази на суђаје. Скида своју кукуљицу, баца је їреко онесвеїћеної їела їраве Ајроје. Онда навлачи своју белу одору, скинуїу с ње. Проїеѓне кичму и їогледа у мрачно небо. Пїїне своје срце. Насмеши се.

ОРФЕЈ: Ја.

КРАЈ ДЕЈСТВА ПРВОГ

ДЕЈСТВО ДРУГО

Мрак. Из какофоније се їомаља звук окреїања радијске скале и їражења сїаница. Чују се весїи изговорене хисїерично брзо на неразумљивим језицима. Војничке корачнице. Ошїре наредбе лајавим и неїознаїим речима. Музичка најава весїи.

СПИКЕРКА–ОФ: ... а за крај ових вести дана, подсећамо на коментар бога Диониса, његове светости Загреја–Сабазиса. Цитирамо: “Када се Орфеј, господар трачки и просветитељ словенски, жив вратио са аргонаутског јунаштва, Вериге Света, Балкан, почеле су се њихати од радости. Све је замукло у срећи, видевши га како опет корача Тракијом! Македонијом! Тесалијом! Он, што би благим својим даром с бозима да општи... Наду у општи напредак у нама сејући.” Крај цитата. Следи прогноза ерупција на Сунцу.

Нагло свеїло. Дионисов згај на Дојранском језеру.

Под врелином њелаџонијског сунца жруја нимфи и сашира, веселих и истейовираних, спрема просиор за вечерашње орџије. Мамурни Дионис, шейовиране коже како сшари бојаше и своје боџове, заваљен у своје пресиоље, сирљиво пушиа да му две нимфице уређују косу. Сшари слейи сашир мрзовољно пребира њо лири.

Пред младим боџом сшоје збуњени Орфеј и Еуридика, једини у жруји чија је кожа бела, а одећа једносшавна. Дионис мази млађу нимфицу. Осмошри Орфеја, и још њажљивије, Еуридику.

ДИОНИС: Реци.

ОРФЕЈ: Дођосмо почаст да искажемо, Бахусе. Да видиш да ти наше дужно поштовање није изостало.

ДИОНИС: *(Нимфици)*
Подсети ме.

НИМФА: То је Обреј, познат код Ахајаца као Орфеј. Принц трачки.

ДИОНИС: Музичар што је Аргонауте разгаљивао?

ОРФЕЈ: Колико ми је у моћи хероје да разгалим.

ДИОНИС: Јебо им ја матер. А шта ти је то поред тебе?

ОРФЕЈ: Моја супруга: Еуридика.

ДИОНИС: Да ли је мутава?

ЕУРИДИКА: Нисам, господару Дионисе.

ДИОНИС: Сад видим да ниси. Скините им, децо, ту друмску прашину; као господа нек изложе молбе.

Нимфице сунђерима њеру лица, руке, ноге младим жосшима. Дуџо и њажљиво.

ДИОНИС: Сад ми повери по шта си дошао.

ОРФЕЈ: По твоју милост, да ти служим као верно псето. Да ти будем свештеник.

ДИОНИС: Ви, Аргонаути, сте увек били Аполону уз skut, достојанствени и углађени. Чему мени долазиш?

ОРФЕЈ: Жеља ми је да се вратим и крају који ме роди. Да и њему служим.

ДИОНИС: Нису те Фурије терале да се смуцаш по Египту и сабираш отпад њихових учења. И сад ми то доносиш овамо да ми ова чеда поквариш.

(Привије нимфицу уз себе)

А и глупи народ што ме лицемерно воли.

ЕУРИДИКА: Само најбоље Обреј доноси, господару Дионисе, народ да просвети, теби славу да обасјава.

ДИОНИС: Ипак штета што ниси мутава. Напојте их, мучно је с трезнима разговарати.

Нимфице им њриносе њехаре, ово двоје њију. Осџарели саџир њиине Орфејеве руке. Прихваџи младићеву лиру.

САТИР: Да ли још свираш?

ОРФЕЈ: Да.

САТИР: И још кротиш животиње свирком?

ОРФЕЈ: Кад ме је воља.

ДИОНИС: *(Смеје се)*
Ето наше дртине, младићу. И он зна коју ђурлик-нути, па можете и заједно. Стари?

Саџир окрене ѓлаву ка Дионису. Дионис климне. Саџир одложи лиру, вади из џорбе џричану фрулицу.

САТИР: Па, кроти, младићу.

Сџарина џихо засвира на фрули. Све замукне када меланхолија облије џросџор. Орфеј мирно џодиже лиру, укључује се џрзајем у сџарчеву мелодију. Њеѓова лира мења мелодију у хладну и величансџвену свечаносџ. Када Орфеј заврши нико се не усуђује да џроѓовори. Нико, изузев сџарца.

САТИР: Млад си, добар.

ОРФЕЈ: Које је то свирало, часна старино?

САТИР: Сирингом га зовем.

Заџреџашћен Орфеј оџиџава сџарчево слеџо лице.

ОРФЕЈ: Постојао је један што је фрулу звао тим именом. Именом из сећања, худих, пресивих.

Сџарац се насмеши.

ОРФЕЈ: Је ли то твој пропао лик, Пане, боже шумски и пастирски?!?

Сџарац склони младићеву руку са лица.

ОРФЕЈ: Али ти си мртав!!!

Сџарац мирно климне.

ОРФЕЈ: Мртав!

Сџарац размакне џрсџима своје очне кайке: зеница џразних као ћелија без џрозора. Орфеј усџукне.

САТИР (ПАН): Имаш ли можда противдоказ, плаховито момче?
*Дионис јаким њлеском разбија нејријатину њишину. Нимфице од-
 воде сенилној Пана до заједничкој лежаја да га вином и грудним
 млеком као дејте умире и омаме.*

ДИОНИС: Част свирачима!!!
(Поверљиво, Орфеју)
 Откако се нимфа Сиринга у трску претворила, а он
 је за свиралу себи одсекао — од тад га подсећати на
 себе не ваља. На разлику која га од нас дели.

ОРФЕЈ: Значи, јесте мртав?
*Дионис весело климне. Посади њесника и жену му уз себе на њре-
 сџоље, као дечицу.*

ДИОНИС: А ми, ето, нисмо! Ко за инат Оцу–Муњобији. А ти
 не само што ми свирком утробу милином обливаш,
 него ваљда и извешће ми доносиш. Јамачно про-
 лазисте и кроз Олимп — гнездо од Зевса свито за
 родбину ми часну.

ЕУРИДИКА: Јесмо. Али би се, господару, могло рећи и да ти је
 родбина...

Орфеј је нагло ѡрекида.

ОРФЕЈ: Тачно је да освећени Олимп посетисмо. Кратко, но
 милостиво.

ДИОНИС: Ах, помињем ли се по каквом добру тамо? Срећу ли
 ми зажеле Отац–Зевс? Маћеха мила — кривоока
 Хера? Или посестриме моје: Атина, Афродита,
 Артемида, а ти, пак, заборави да ми пренесеш
 медне им речи?

ОРФЕЈ: Сви те цене и воле. Али, авај, накратко ти личност
 разговором частисмо, стид ме да те штуро и гејачки
 сад известим, добри...

*Орфеј чврсџо држи Еуридику да се не би изланула. Дионис се
 љујко насмеши. Руком махне винојочним нимфама да им налију.*

ДИОНИС: Пожељно је онда и измислити, само да мене, бо-
 га–јуношу, не цвелах. Но, небитним вас више нећу
 притискати, лабудићи моји. Као да не знам којим
 ме већ љубавима родбина части, као што је већ и
 ред. А понајвише горди и драги брат, Аполон-Фојб,
 укуса истанчаного.

Наздрављају.

ДИОНИС: Али опет бих се радо њихових речи подсетио! Нек се ловиште обликује!

Нимфе и сајтири нагло живну. Збор се намах орџанизује са две своје њоле. Остали Орфеју, Еуридици и Дионису навлаче њлашиње и којурне. Деле се маске. Гајде и бубњеви загљушују ѡпростор.

ЗБОР: Ни у фотону упоредив није
дан кад Крон шћаше луду децу ждрати
са овим мрким даном, часом неспокојним
кад облаци кренуше да гуше
Олимп Балкански,
Диву и бозима дом!

Дионис се диже на ноге, сћравично висок на којурнама. Сви усћукну кад уоче на његовом ѡтелу Зевсово сћраино лице. Орфеј са маском Ајолона, Еуридика са маском Хере, и Бахусова брајија са безобличним образнама, сћоје шибани већром.

ЗБОР: Невоља почиње из свог змијског јајца
што Зевсу–Муњобији непознато није.
И зато рикни, Боже–Оче!
Ричи,
нек јарост спепели зенице
жучних бунџија,
сву храброст да се усуде ланути!

ЗЕВС: Треба ли да ишчекујем речи ти
беса и горчине, сине мој?
Или ћеш милостиво дати до знања
оцу сенилном праведни свој бес?

ХЕРА: Зар увек сумњаш у срећу рода?

ЗЕВС: “Господом” ме ослови, кучко!
Но, Аполоне, или збори,
или ће Хефајст збор челиком
из ждрела чупати.

АПОЛОН: Моја оданост завет ти је, оче...

ЗЕВС: Одано подговараш децу?!
Одано буниш Тракију?
Македонију одано мутиш?
Оружаш Трибалију одано?
Егеја бруји црвљивим језицима,
змијско дете!!!

Зевс у бесу ѡрегледа и ѓужва дневне новине балканских ѡрестіоница.

ЗЕВС: Збори, али да будем убеђен!

- АПОЛОН: Шта, а да ти то већ не знаш?
Зевс га ухватио за ђушу. Љубазно.
- ЗЕВС: Синове су речи навек нове.
Ајолон се оћирѓне.
- ЗБОР: Можда, Диве, вријеш у празно?
Злијеш крв са сином узалуд?
Зевс не обраћа пажњу. Чека.
- ХЕРА: Сваку ће свакоме Див одмерити.
Само је он непогрешив,
више но Смрт што је.
- ЗЕВС: Нек се кушује кад се моји дугови преламају!
Све, па чак и већар, замукне. Ајолон ѓордо диже ѓлаву.
- АПОЛОН: А кад Фojб–Аполон своје прелама,
казна га не обиђе, је ли, Диве?
- ЗЕВС: Признај.
- АПОЛОН: Шта? Да спремам челик и сплетку
против милог ти сина, Бахуса?
Диониса, сељака упитог,
што га женскадија воли?
- ЗЕВС: Па, спремаш ли?
- АПОЛОН: Челик и сплетку? Спремам.
- ХЕРА: *(Прећворно)*
Зар?
- ЗЕВС: Шта ти јуноша Бахус скриви
те му опачине небратски спремаш?
Ајолон ћући.
- ПОЛА ЗБОРА: Можда је поштовање младац
дрско заборавио спрам брата,
моћнијега и старијега?
- ДРУГА ПОЛА: Или си, златокоси боже,
ојађен пажњом којом јуношу
незахвални Балкан части?
- АПОЛОН: Јебала га пажња!!! Не може Фojб бити ѓубоморан
на пијане глодаре!!!
- ХЕРА: *(Ућлашено)*
Говори у стиху!

- ЗБОР: Чиме ћеш се оправдати
ако не љубомором, мишји боже?
Сујета те тера да оружаш
војске невиђене против Диониса,
не би ли му се русе главе дочепало...
- АПОЛОН: То је зарад твога, нашег добра! Оче!
- ЗЕВС: Јаче би тукло очево срце
кад твоја скрб не би била
иза леђа стварана...
- АПОЛОН: Брзе ми припреме беху,
јер ти је син–несин Дионис
љубав варварску већ себи освојио!
На побуну спрема накот словенски:
Трачане, Трибале, Македонце,
и Пелазге пресвете, само да би ти трона померио!
А накот хеленски: Данајце, Јоњане, Доране,
придобит ће већ лако и узбунит,
сврхом да се нама, Олимпљанима,
крвце–црне напије!
- ЗЕВС: Али ни ти миран не сеђаше...
- ЗБОР: Војске диже, шпијунима ровари,
Фојб–Редолубни,
не би ли трусном Балкану
огадио премилелог Бахуса.
А Орфеј, песник, главни му је бодеж.
- ЗЕВС: Орфеј, копиле!?
- ЗБОР: Послао га је, чедног, Дионису,
да му свештеником верним буде.
И не зна да му је у ум безазлени
усађена намера да баш он Бахуса сруши
као освету за Аполонов понос.
- ЗЕВС: Али зашто све то?
Побуне, црње и грђе, крших и пређе,
а камоли не бих младу пијаницу — Диониса.
Но, шта тебе тера, те пламтиш, добри мој?
- АПОЛОН: *(Хистерично)*
Зато што сви слепци бејасте
кад се псетанце родило!
Са Твога су га бедра сви
срцима својим ставили!
Тад је копиле простор осетило!
И своју алавост на туђ рачун сити!

- ЗБОР: И Хера би радо рекла своје речи жучи за недоношче супарнице, Семеле, али тешко да ће се преварити и ланути!
- ЗЕВС: Оптужујеш ме да сам одвише љубави дао својој крви и месу?
- АПОЛОН: Ти ваљда знаш шта радиш, Муњобијо. Но, појми да моћном бићу као што сам радовање није подвијати реп. Сваке зиме Делфе напуштати да би се скоројевић три месеца на туђем, мојем, простирао!
- ЗЕВС: Скоројевић!?
- АПОЛОН: Дионис више Делфа неће видети, за то вам ја жучан стојим. Похвалићеш мене, правога сина ти, кад ти уручим ону русу главу која на те крену са пјаном сељадијом.
- ЗБОР: Аполону–Фојбу до реда је навек. Лепота у стабилности почива. Револуције затирати крвљу у корену не би ли Поредак при мисији остао!
- ЗЕВС: Страх те је, сине. Суђено је да младо, животно, узме себи место силом, како и ја дођох, против Оца ми. Можда би да ти се јуноша с пута уклони? Или да ти ја дам трон, са смешком, не би ли се утроба сујетна смирила.
- ЗБОР: А онда ће и свемир лакше дисати ако Аполон гордољубни мудро завлада.
- АПОЛОН: Нисам гордољубан! Нисам!
- Дионис скида Зевсову маску и са шљужном озбиљношћу се загледа у здрхћалоџ “Ајолона”.*
- ПОЛА ЗБОРА: А дотле Златокоси приљежно спрема оруђа да се Олимписки Мир одржи.
- ДРУГА ПОЛА: Фенички носач авиона!
Двадесет хиљада дугих цеви!
Пројектили египатских болешчина!
Десантне јединице са Крита!

АПОЛОН: *(Хистѣрично)*
Нисам гордољубан! Нисам!

Збор скида маске с лица. Са слећеним интѣресовањем посматрају “Ајолонову” хистѣрију и “Херин” сцѣрах.

АПОЛОН: Нисам!!!

Дионис да знак да се са Орфеја скине Ајолонова маска. Исход ње је Орфејево зажађено лице обливано сузама и слинама. Скидају маску и слећеној Еуридици.

ОРФЕЈ: *(Шајће)*
Не ја...

Дионис поцне прсима. Сви мишићи на Орфеју и Еуридици се ојусише и они клону као крѣне лутке. Нимфе им приишче да их умију вином, не би ли се повраћили у стварности.

ДИОНИС: Је ли те забавила ова наша игрица?

ОРФЕЈ: Каква игрица, господару?

Еуридика дрхћаво клекне пред ѿрон.

ЕУРИДИКА: Осмех ти краси лице, Бахусе! Значи ли то да Обреја примаш за слугу ти свештеног?

Дионис уишћно погледа у своју браћу. Нико се не усуди да га погледа у очи.

ДИОНИС: Да.

Орфеј пада на колена.

ОРФЕЈ: Срце ми кликће што ти, вински боже, показа задовољство мојом ништавном понудом.

Бахус и његова браћу не одговарају, већ жустиро на се набацују ођриаче звездама осуше. Тако се уишћу у блиставу ноћ која жуши усамљене и збуњене Орфеја и Еуридику.

КРАЈ ДЕЈСТВА ДРУГОГ

ДЕЈСТВО ТРЕЋЕ

Орфејев шајтор крај језера је велика, млечно бела коцка од илајина. Заспала шела Орфеја и Еуридике на лежајима назиру се кроз илајино, као на одру.

Она се лагано, неодлучно диже. Навлачи шунуку. Пође да изађе најоље, али је његова рука одлучно сиречава. Привлачи је к себи. Наспјаје вишпање по шајтору.

Еуридика, раичујана и зајайурена, излази. Улази до колена у језеро, загледана у иланине насупрој. Орфеј долази на псак, мирно угођавајући лиру. Седне на жало, посмајра сурју.

Импровизује неку мелодију.

ОРФЕЈ: Дођи.

Она не реагује. Он је мало појрска водом.

ОРФЕЈ: Рекох: дођи!

Еуридика се окрене к њему. Он скрене поглед.

ЕУРИДИКА: Зашто да дођем?

Он баци лиру. Уђе за њом у воду.

ЕУРИДИКА: Трудна сам.

Он заспање.

ОРФЕЈ: Па?

ЕУРИДИКА: Женско је.

ОРФЕЈ: Нека је Мајка–Хера благослови.

Задуже јој шунуку. Она га удари надланицом. Он се занесе кроз воду.

ЕУРИДИКА: Благослов нека ти је у лобањи, што нас у ово неизвесно доведе.

Он изађе из воде, узме лиру. Импровизује.

ЕУРИДИКА: Реци ми шта је све ово?

ОРФЕЈ: Наплаћивање рачуна... Зора коначног суђења.

ЕУРИДИКА: Лажеш ме... И умишљаш о себи, фрајеру.

(Пауза. Схвайшла је)

Цео твој живот је једна напукла маска. А чак није ни твоја.

- ОРФЕЈ: Свет је маска. Ја сам...
(Смишља. Насмеши се)
Само сам прорез за очи.
- ЕУРИДИКА: Ко гледа кроз прорезе? Чији си ти у ствари? Аполонов? Дионисов? Свој?
- ОРФЕЈ: Моја улога је да суђење убрзам.
- ЕУРИДИКА: Луд си! Власт нећеш отети, ако ти је то намера...
- ОРФЕЈ: Мислиш да има потребе да отимам? Ионако је дошло време да гамад моћна плати за опачине. А онда ћу ја те опачине исправљати!
- ЕУРИДИКА: Не лај! Бићеш чут!
Он се окреће и свируцајући се ушаја у мрак.
- ЕУРИДИКА: Мислиш да си најпааметнији? Да ћеш једини преживети? Да у њиховој игри ти можеш богове зајевати? Коју награду очекујеш? Бесмртност?! Моћ?! Квазаре и супернове?!?
- Она прескаја да урла јер је Орфеј већ оишао. Почине да се кућа не би ли се смирила. Из воде крај ње израњају две нимфице. Челичним ситском је жрле. Она врисне, оиима се, без учинка.*
- ЕУРИДИКА: Шта хоћете?
- НИМФА
- ПРВА: Зар ниси усамљена, сестро–нимфо? Је ли ти сетна словенска душица?
- НИМФА
- ДРУГА: А можда те је војно твој за срце ујео? Или би га радо заменила бољим?
- НИМФА
- ПРВА: Можда би се нама за помоћ обратила?
Еуридика их жрубо оджурне у воду. Крене на обалу задихана. Нимфице се смеју.
- ЕУРИДИКА: Хвала. Сама ћу се изборити.
Кад крочи на њесак судара се са као зид чврстим Дионисом. Млади бој је нечим врло увесељен.
- Чврсто је загрли, заједно се сруче на њесак. Њена глава мирно јочива на њеџовом крилу. Бахус јој очински помилује косу.*
- ДИОНИС: У Хипербореји, неприродном Аполоновом рају, као дете сам спавао под никад залазећим сунцем...
Тамо је Фојб слао остареле нимфе да се међ Хипер-

борејцима бурне младости сећају. Гледајући њихове свеле груди плашио сам се своје смрти. Мада се верује да богови не умиру, приметио бих да је и то само предрасуда. И сањао сам како ћу на спарни дан моје погибије доћи на ноге остарелом Аполону, привити му главу на братске груди и замолити га за опроштај, јер ме никад није волео. Сан је кончао тако да Фојб не може отворити очи да ме види. Наиме, обојица смо већ били мртви, Хадом осветљени.

ЕУРИДИКА: Зашто се смејеш?

ДИОНИС: То су тикови. Плачем у ствари. Чуј, ако можеш њега да спасеш, учини то. Ако не, ионако ће бити занимљиво...

ЕУРИДИКА: Не разумем.

ДИОНИС: Где ти је муж?

ЕУРИДИКА: Међ дрвећем. Заводи мечке свирком.

ДИОНИС: Добро се осећа у наивној кожи?

ЕУРИДИКА: Питај њега, господару. То су мушке ствари.

Дионис јој сипавља руке у кошуљу.

ДИОНИС: Ево и женских.

ЕУРИДИКА: Није ми до тога, господару.

ДИОНИС: Тужан сам ти нешто.

ЕУРИДИКА: Други је лек за то.

Дионис јој улази међу ноге. Она га ухваћивши нокићима за зркљан. Нимфе приишрче да јој заробе шаке.

ДИОНИС: Желиш ли да размотримо место твог војна у свему овоме или ћеш се ипак смирити?

Она се следи.

ЕУРИДИКА: Опет не разумем.

ДИОНИС: Ни ја.

Она га задрли и пољуби. Али згађена, ипак га одзурне, поскочи и залети се у воду. Ушоне пре него ишло је нимфе сирече.

ДИОНИС: За њом, кобиле! Спашавајте је.

НИМФА

ПРВА: Али, господару...

ДИОНИС: Марш за њом. Не дајте куји да се убије!

Нимфе зароне по њу. Тек из шрећеџ маха по им и усјева. Умривљено Еуридикино тело извлаче на пѣсак. Нимфе јој безусјеишно дају веишачко дисање.

ДИОНИС: Је ли жива?

НИМФА

ПРВА: Није.

НИМФА

ДРУГА: Ти јој дај свој дах, господару. Брзо.

ДИОНИС: Поставите, да се окрепимо.

Он се прихваћа оживљавања док нимфе пошћављају хлеб, сир и вино на пѣканицу. Када Еуридика почне да даје прве знаке живоћа, он је убледелу и немоћну поседа крај себе. Удари јој пољуску. Да јој још ваздуха. Долази Орфеј.

ДИОНИС: Седи. Да вечерамо као породица.

ОРФЕЈ: Шта се то десило?!

Она му одговора неарѣикулисаним звуцима.

ДИОНИС: Језеро је покушало да је отме, али је на крају ипак испљуну.

Орфеј се ухваћи за главу. Пригрли своју жену.

ДИОНИС: Себе не криви. Она то не би волела. Поносна је била на тебе.

ОРФЕЈ: Не говори као да је мртва, господару!

Дионис сћавља парчад сира у усћа двоје љубавника.

ДИОНИС: Не цмиздри. Баш смо те малопре хвалили како си чврст и одлучан кад неправде и опачине исправљаш.

(Њој)

Једи то!

Њих троје у тишини жваћу сир, свако у својим мислима, свако у својој муци. Бахус повремено дурбином осмотири далеке обале. Звук авиона.

ДИОНИС: Децо, видите ли невидљивог?

КРАЈ ДЕЈСТВА ТРЕЋЕГ

ДЕЈСТВО ЧЕТВРТО

Мрак. Звук окрећиања радијске скале и ѿражења сѿианица.

СПИКЕРКА–ОФ: ... као и због сталних упита наших слушалица да бог Дионис, Његова Светост Загреј–Сабазиос, Доносилац Живота и Мрзитељ Смрти, ноћас свима нама поново да прилику да патимо због његове обредне смрти, напијамо се његове топле крви и стрепимо да ли ће нам Он и Живот поново васкрснути. Велика новост је да ће Орфеј, господар трачки и просветитељ словенски, имати ноћас улогу главног свештеника, кољача светог јарца. Девојчице испод дванаест година нису пожељне, а места се резервишу на бројеве храма или електронском поштом...

Остѿарели Дионис, са свейлошћу шѿио му избија из лица, сѿиоји на хумци, насмешено шичекујући некога. Пошћумули звук бубњева и ѿшћијање жајди ѿробија кроз мрак. Преко Бахусовоѿ задовољноѿ лица ѿрелетѿи крајки блѿесак љубојшћѿливосѿиѿи. Из мрака, једна за другом, избијају букѿишће злим рукама ношене: дошли су Злослуѿишћици. Обучени су у беле ѿокрове са црним маскама. Носе змије. Тешким кораком сѿишже и онај шћио их води, у ѿейелобојној одећи. Дионис и Злослуѿишћник–Вођа се згледају. На Вођин знак руком остћали усћукну. Само лејршање јајѿа рода разбија ѿшћину у којој се моћници ѿроцењују.

ВОЂА: Можда је прерано?

ДИОНИС: Ако ти је већ ово суђено онда немој да си сажалѿив.

Вођа се окреће ѿрема својој брајѿици која већ нервозно и ѿшћумло режи.

ВОЂА: Хоће ли нам се опростити ово?

Уместѿио одговора, из њихових ѿрла он добије урлик неземаљске снаге и дужине: орган шћио бића ѿомера. Вођа снебивљиво слеѓне раменима, савије шћело као звер. Режање му ексћлодира у урлик док се окреће ка Бахусу. Међушћим, Дионис је већ из људскоѿ ѿрешао у јарчји облик, сѿѿриљиво чекајући судбину.

ВОЂА: Цркни, боже–Бахусе!!!

Злослуѿишћици кидишу на јарца кидајући му удове. Њихово цвиљење и режање, ѿоууѿ Паса Смрѿиѿи, облива ѿросћор. Понеко имѿишћира јарчје драње. Руке су им кржаве до лакаѿиа док ѿију из жрѿивене зделе ѿасећи вечну жеђ.

Из љомиле која окружује бившиџ јаџца шџџураво се диже Вођа.
Усџукне.

ВОЂА: Убисмо га! Сад смо... Дионисове убице!!!

Мук. Брашџија је слеђена. Вођа скида маску, исџод ње је Орфејево
насмешено лице. Нимфе и сашџири скидају маске Злослушџника,
расџиресени вешиђу.

Бришу сузна лица и већ шочиње нарицање и бусање у жруди. Кривци
шосџијају себе блашџом и мекињама. Као знак искушљања неки разби-
јају шосуђе, а Нимфе нажрђују лица нокшима. Обузеише су колек-
шџивном хисџеријом, обредним заносом. Врше се око себе док не
шосџиану ковишџлац боја. Пева се, маше дугим ножевима, ваља ш
земљи и шлићаку.

Орфеј вршишџи у бесу.

ОРФЕЈ: Дај ми Падалицу! Нек нам виђења говори!!!

Највиша нимфа, андрођиноџ изжледа, у шрансу се шрза, надима,
бунца, вршишџи, цеиа одеђу. Не мођу да јој шриђу збођ њеноџ баца-
кања.

Орфеј са два млада сашџира, и Еуридика са две младе нимфе се
окушљају око Падалице. Прилази јој шрво Орфеј са кривим ножем у
десној руци, и Еуридика са биљем и цвећем. За њима сшуйе и
шрашџиоци. Сво шесџоро се хвашџају у ошворено коло и шосакајуђи,
неједнако и унашред, швају.

КОЛО–ЗБОР: Тако, тако, хоп, хеј!

Устани нам, хоп,

Опет тако.

Тако, бела, хоп,

И из уста још,

Хајде, бела, хеј!

Три шшџа Збор обиђрава око Падалице, шочевши од њене жлаве, од
десног рамена шрема левом. Онда Орфеј шрекрсџи ножем њене
жруди. Две нимфе је ухвашџе за руке, сашџири за нође, и шренесу је
неколико мџшара. Понове обред. Оиџи је шренесу и оиџи шонове
обред.

Свирка се већ захукшала: мелодична и сулуда.

Одједном, сви замукну. Ишчекују. Орфеј шриђе Падалици и јако
удари својом левом нођом њена сшџишала. Пљувачка шчне да јој
излази на усне.

Орфеј сажваће шелин, ошшџије мало вина и онда шшом смешом ш-
шрска Падалицу шо лицу. Она шочиње да долази себи.

ОРФЕЈ: Пробуди се, сестро, потребна си нам!

Еуридика и нимфе крену да шодиджну Падалицу, али ушлашено ус-
шукну, јер шранс још није завршен.

ОРФЕЈ: Прорекни већ, сестро, не устала дабогда!!!

Падалица неземаљским тоном изриче своју ојомену.

ПАДАЛИЦА: Сива страна... Сива страна моћи нас је походила...
Усне... су ми суве... Крв нам сише студен што долази... Боже, млади боже, не издај нас! Не издај...
Ако више из срца не чујем ти глас, све живо рађања ће, због нас грешних, бити лишено! Од сад! Од сад!
Од сад!

Падалица отивара очи ознојена и уилашена. Еуридика и нимфе је подижу, а Орфеј и саири укрсти ножеве изнад њене главе. Жене сливају воду на ножеве, да каиље на главу Падалице. Уилакани саири направе десним рукама лук испод којих шешурава Падалица ири пуца пролази. Она јеца, хтела би да се отме из руку нимфи које је умивају.

Обред се завршио, осивавиши све посмаираче ужаснуће због сионаје сиейена кривице.

Оишће кајање и оилакивање около не уичу на Орфеја. Он чека. Пузава зомила у сираху му се збија око ногу.

Орфеј за иренуиак погледа Еуридику која издвојена из зомила чучи у мраку. Обзрлила је колена и иихо илаче.

ОРФЕЈ: Зовите Бога!

Покајници га погледају као да зовори немуштим језиком.

ОРФЕЈ: (Врисне)
Зовите Бога!!!

Понеко почне несијурно да дозива.

БРАТИЈА: Семелин сине, Јакхе... Даваоче богатства...

Придружују им се и осиали. Хор осиаје све складнији, неуморно ионављајући.

БРАТИЈА: Семелин сине, Јакхе, даваоче богатства!!!

ОРФЕЈ: Јаче! Јаче! Јаче!

Они га послушају.

Радња се породжава и већ се код неких почине примећиваи умор. Али жеља да иораве зрешку је јача. Чак се и Еуридика понесена ипридружује. Лагано, из јарчевих осиаиака иза њихових леђа диже се круйна бљештава фигура.

Подмлађени Дионис се вратио, држећи шиаи обавијен бриљаном. Свеи бљесне новим свеишлом, и сам подмлађен. Орфеј диже руке у радоси.

ОРФЕЈ: (Пева)
Ево га!

Сви се окрену ка ускрслом боџу. Нагља промена од очаја до весеља. Љубе ноџе поврајнику, заливајући их сузама–радосницама.

ЗБОР: Злу утекох, боље нађох!
Злу утекох, боље нађох!
Злу утекох, боље нађох!

На све стиране се налива вино, које се још приљежније тије неџо мало пређашња крв. Вишљају понесена, наџа кола. Пијана музика је добар увод у оргију која зајочиње. Парови и пројке раслојавају џомилу.

Нимфице би преижежно к Орфеју, али кад примете да он уишито гледа у Бахуса, неке од њих се неодлучно враћају боџу и лежу крај њеџа.

ДИОНИС: (Орфеју)
Добро си их водио. Као ја.

ОРФЕЈ: Хвала, господару.

ДИОНИС: Ако Вођа не уме или неће да натера гомилу да да пуна осећања – ја не могу оживети. Да ли си знао за то?

ОРФЕЈ: Први пут чујем.

ДИОНИС: Следећи пут ћеш знати.

ОРФЕЈ: Није требало да ми то спомињеш, Бахусе. Опасно је давати у руке човеку одговорност да бога заувек убије.

ДИОНИС: Са чистом намером си ми дошао, а тако ми ваљда и служиш.

ОРФЕЈ: За разлику од намере, немарност или расејаност су далеко делотворније. Не бих да окајавам ако се теби шта деси због моје слабости.

Дионис одгурне од себе нимфице. Издигне се да би боље осмотрио иесника.

ДИОНИС: Ако сам разумео, ти би радо начинио себе чвршћим но људи што су?

ОРФЕЈ: Људи су багра. Стока грдна. Не цене ни музику, ни љубав, ни разум.

ДИОНИС: Тачно је, не цене, али барем наслућивањем уживају. Зар то није чудо само по себи, мили мој?

ОРФЕЈ: *(Узбуђено. На ивици беса)*
 Шта је створење од блата да би чинило чудесна дела?! Оно је у греху, од мајчине утробе до у старост, у греху неверности! А ја, ја лично, спознах да код човека нема праведности! И да живот синова људских није на чврстим темељима! А дух, који им је Бог створио, треба да учини живот савршеним, не би ли сви они препознали Његова дела у сили Његове славе и пунину Његовог милосрђа над свима синовима, над свим својим кћерима!!!

Тишина.

ДИОНИС: Знам још једнога што слично тврди.
(Пауза)
 Али тај није човек.

ЕУРИДИКА: Да, то нас и јесте твој брат Аполон научио.

Дионис је посади крај себе.

ДИОНИС: Лепо је од тебе, Обреју, што би читав свет бољим направио, а видим и да си врућ да то и оствариш. Ево, ослободићу те службе, те можеш отићи Аполону који већ има спремну замисао препорода. Талентован си, можда ћеш му помоћи да нам што пре врати златно доба у ове сиве крајине. Али допусти овом ведром сељачини да доврши оргију, пре него што ми одеш.

Дионис навлачи Еуридику на себе, не ишћедећи пољуйце. Еуридика се ојирѓне, сјане уз мужа.

ЕУРИДИКА: Трудна сам, господару, ако бисте дозволили.

Дионис уишћно погледа Орфеја. Овај климне.

ОРФЕЈ: Немам образа да те сада напустим, господару.

ДИОНИС: Преживећу.

ОРФЕЈ: Не то, него ми је част да уз твој скут људе држим у реду и богобојажљивости. Мада сам и ја грешан, као што се зна.

ДИОНИС: Огрешење–Правичност–Очишћење! За сваку похвалу је што се на време учиш. Слободни сте.

Орфеј неодлучно одводи жену, осврћући се. Млади боџ се већ активно укључио у оргију.

КРАЈ ДЕЈСТВА ЧЕТВРТОГ

ДЕЈСТВО ПЕТО

Звук окрећашања радијске скале и изражења сјаница.

СПИКЕРКА–ОФ: Протоколарне вести. У пријатељској и радној посети бог Дионис, Његова светост Загреј–Сабазиос, посетио је родитељски Олимп где је са братом, Његовом Тросветлошћу, Плавим даном, Аполоном–Фојбом, јутрос имао срдачне и отворене разговоре који су по ко зна који пут...

Балкански Олимп, тамо где се чистија свећлост сече са дречавим бојама одеће и коже богова. Олимписки богови седе на својим пророчима који спирално обвјају брежуљак, на чијем врху јесте Зевс.

Пшице цркву, чују се шлагери. Богови су нејомични и ћуљиви испод својих сирашних маски. Повремено се шљетну по кожи због комараца. Лагано прилази Дионис, без маске, још праињав од њиша. Учешво сачека да му се неко обраћи. Нишиша. Накашље се.

ДИОНИС: А ја вам донео понуде.

Баци кандирано воће преко рамена. Зајали цигарету, седне “по њурски”.

ДИОНИС: Врућ дан, није вам до разговора?

Мук.

ДИОНИС: Дошао сам да вас упозорим – нешто се чудно дешава...

(Мук)

Има назнака да губимо снагу... Да ћемо ускоро бити згажени, мислим, ми – богови...

Иза маски дојре безобразни кикош богиња.

АПОЛОН: “Ми – богови”?

Дионис се окрене. Иза њега стоји Ајолон, без маске, у љолувојном кожном комљету. Носи црне наочаре. Нервозно бије корбачем по чизми.

АПОЛОН: Рече “ми”? Себе убрајаш међу “нас”, брате?

ДИОНИС: Здраво и теби, брате Аполоне.

АПОЛОН: Дакле “ми”! Па шта ће се то “нама” страшно десити, те си ми тако због “нас” узбуђен, брацо?

ДИОНИС: И ја јесам из олимписког круга. Забринут сам због завера које нам дани спремају.

АПОЛОН: О, дете параноично, опет си пио и дрогирао се. Нема завера.

ДИОНИС: Ђубре лажљиво...

Иза Ајолона искрсне гомила њеџових прашилаца. Врло су млади, носе аутоматско оружје. Обучени су слично ѓазди.

АПОЛОН: Мислим да ћу те ипак саслушати, брацо...

Узме циџару од Диониса, седне насјрам њеџа.

ДИОНИС: Направио си глупост. Требало је да се обрачунаш са мном другачије.

АПОЛОН: Чист сам као суза баба–девојке. Само хоћу своје по закону. Одрекни се Делфа.

ДИОНИС: Зашто? Ипак је пророчиште твоје девет месеци годишње, а моје само три.

АПОЛОН: И то ти је превише.

Сваки час се шљејкају збоџ комараца.

ДИОНИС: Готово је, брате. Враћам се по своје. Био сам на Балкану пре него што су људи дошли, а бићу и кад богови поплесниве. Зашто бих молио да ми се призна постојање?

АПОЛОН: Нећеш добити Делфе. Имаш пророчиште у фокидској Амфиклеји, не буди алав.

ДИОНИС: Сада је једино. Натерао си људе и богове да забораве да су Делфи били моји.

АПОЛОН: Дроге ти сад ваде младалачке психозе. Сећаш се непостојећег. Свуда видиш зле намере.

Крене да устјане.

ДИОНИС: Зашто си ми послао Орфеја?

Фојб засјане.

АПОЛОН: Сам ти је дошао.

ДИОНИС: Није. Ти си га послао. А пошто си и будала, ниси схватио да ће нас то све срушити.

АПОЛОН: Чуј, мали је талентован и омиљен, и код народа и на телевизији. Можда ти време пролази, можда ћеш умрети. А овог пута нећеш оживети, нити ће бити оног вола Персеја да ти култ установи. Снага смењује слабост. И не криви малобага, ако ти он може нашкодити онда стварно ниси ни за курац.

На Ајолонов покретић руком мрак се откриљује и у процепу се указује нешто слично позорници насликаној на вази. На позорници, као у акваријуму, налазе се Орфеј и Еуридика, окружени осунчаним њежажем. Весели су, обливени поветарцем и неземаљском музиком. Покретић су им усјорени као да се пробацијају кроз воду. Дионис је ојчињен рајским позором.

АПОЛОН: Зашто не волиш Орфеја? Зашто ти се диже на Еуридику? То су само луда деца која се радују животу! Мисле да су спознали сваки дамар свемира! Дисање траве! Сваки осенчени трзај при сношају! И ти ми кажеш да ће они да те сруше! Лудило ти крв пије, брате!

Дионис је разнежен идиличним приказом безазлености. Али, већ у следећем порену се расипрежује.

ДИОНИС: Лаж! Опсенама браниш гадости које си ми наменио! Боље би било да си имао петљу да се сам суочиш! Кад би ме Орфеј срушио знаш ли шта би се десило?

АПОЛОН: Мирније бих заспао.

ДИОНИС: Да, заувек. Нешто се чудно дешава. Пре неки дан замало је било да не оживим у ритуалу. Покушао си да нам уведеш ред, рад и дисциплину на Балкан. А ето, снага је почела да нам се осипа. Тај исти Орфеј који мисли да може да влада силама сна и буђења доноси нови страх. озбиљно је схватио да је свештеник сам бог.

АПОЛОН: Он то ради из најбољих намера.

ДИОНИС: Знам. Тим горе. Тражим да прекинеш све акције. Демонтирај агентуре и пензиониси Орфеја...

АПОЛОН: Стани да забележим.

ДИОНИС: Леби се. И распусти инвазионе трупе. Зауврат добићеш Делфе заувек. А ако ме не послушаш, дигнућу сваку балканску силу, моје пијане Словене, само да зауставим времена која ће доћи!

АПОЛОН: Каква сад времена?

ДИОНИС: Времена у којима ће нама, боговима, месо отпадати са тела, а Космос нам пити последње гутљаје свести. Времена када ће људи глумити богове, а нас нигде бити неће. И свуда ће бити мир и ред, биће рад који нас ослобађа, али живота ја ту не видим. И

више неће бити ствар у томе да се свет протумачи и проживи него да се промени, а богови ће бити лутке те промене. Због своје сујете доносиш нам непознате силе на Балкан, Аполоне. Тражим да прекинеш ту луду игру. Одмах.

АПОЛОН: ... а баба да има тролу не би ишла пешке.

Ајолон дрско окрене леђа бесном Дионису.

ДИОНИС: Свака част.

Млади бог дрхџаво вади њишиџољ, рејейџира и ујери у брајџова леђа. Ајолонова џрајџња наљло ујери џушке у Диониса. Дионис шкљоцне. У џразно. Обојџца се насмеју.

АПОЛОН: Овлажила ти муниција. Нека нам отац, Зевс–Муњобија пресуди! Желим да његова буде последња!

Оружје се сјушџа. Сви се са шичекивањем окрену ка Зевсовом џрону. Зевсов глас рикне одасвуд, као да сам Олимџ џовори умесџо њејомичноџ џосјодара.

ЗЕВС: Ми, Зевс, Свету Господар, Размотрисмо Спор Драгих Нам Потомака, Аполона И Диониса. Закључак: Ослабила Је Послушност Целокупне Природе. Поздрављамо Настојања Сина Аполона Да Се Ред Поврати При Чему Је Наш Благослов Дарован. Поредак Се Не Може Успоставити Како Треба Док Се Вериге–Што–Свет–Држе, Балкан, Не Причврсте. А Нарочито Не Ако Се Од Локалних Сорти Не Направе Бића. Страх Нашег Сина Диониса Је Неоправдан, А Било Би Добро Да Не Буде И Штетан. Питање Делфа И Орфеја Леже На Овлашћеном, То Јест – На Аполону–Фојбу. Рекосмо.

Мук. Дионис учвршијује своје чизме, сјреман да крене. Ајолон џа џојџише џо рамену.

АПОЛОН: Сад је све јасно и можемо да се вратимо својим радним задацима.

ДИОНИС: Да. ... Имам и једно изненађење за тебе.

Дионис из недара вади јаје. Ајолон уздрхџи од џрејџознавања.

АПОЛОН: О... Одакле ти то?

ДИОНИС: Видим да си га препознао. Из овог јајета ће се родити теби драго дете по имену Платон. Да ли да га разбијем?

АПОЛОН: Не!

Дионис исцусџи јаје. Ајолон јрокевће од муке, јолеџи да ѓа сјре-чи. Касно. Ајолон јокушава да врајџи жуманце у љуску.

Бахус одлази. Ајолон усџаје јажљиво држећи љуску да не јросје садржај.

АПОЛОН: Сакупићу те ја, мило моје. ... Еј, ћале, шта да радим са овим? Еј, Зевсе...?

Пољледа у свој "swatch" сај.

АПОЛОН: Битно је да је почело.

Пољледа јризор у коме се Орфеј и Еуридика и даље радују.

АПОЛОН: Мир, бубе!!!

Њих двоје клону као да им је снаѓа исисана. Бајковијџи јризор се лажано ѓаси. Ајолон даје љуску јрајџиоцу, овај је јажљиво јрихва-џа. Фојб се уморно јење до Зевса. Клекне. Пољуби му сјојала.

АПОЛОН: Хвала ти, Свемогући, за сву ову милост!

Онда се безобразно насмеје, усџане и удари Зевса јо ушима које му вире исјод маске.

АПОЛОН: Ма, то ја само онако. Знам ја да си ти већ и мртав и бео. Али, био си на висини задатка.

Скида оцу маску. Исјод маске је Зевсова лешина са које је сасушена кожа већ јочела да се ѓули, као да је нека унујрашња вајра исушила месо изнујра.

ЗЕВС–ОФ: Ми – Ми Зевс, Свету Господар – Ми – Зевс – Размотрисмо Спор – Ми Зевс Свету Господар – Драгих Драгих – Потомака, Ослабила Драгих – Ми – Ми Зевс,

АПОЛОН: ... а очекујем да ћеш на висини бити и даље. Забава нам је почела.

Прајџиоци му ојџојздраве урликом који боѓу и доликује.

КРАЈ ПЕТОГ ДЕЈСТВА

ДЕЈСТВО ШЕСТО

Из мрака дојранске ноћи извире ѓлавичасијо светило. Појављује се исти онај ѓризор са Орфејем и Еуридиком који је на Олимпу ѓоказан Дионису. Ни сад није нишија сиварнији.

Двоје младих се крећу кроз ѓусији ваздух у свом ѓлавичасијом рају, као бесловесне рибице. Хладна ноћ не уииче на свети изнуиѓра. Понављане радње делују као окамењене у времену.

То ѓраје све док Еуридику сѓор, али јак веиар не ѓочне да исисава у сѓољни свети. Она би да се одуиѓре, назире јој се ѓрч на лицу и мишићима. Орфеј не ѓримерује да се нешијо језиво дешава. И даље је забављен ѓловљењем у акваријуму и испуишиањем ѓевушећих рибљих ѓласова. Веиар очајну Еуридику извлачи најоље, ѓде ѓени ѓокреиши и дисање нагло морају да се ѓрилагоче. Кад мало ухваиши даха ѓокушава да оијомене Орфеја на себе, вриском и луиањем о невидљиве зидове које деле два светиа. Без усѓеха.

Она се осврће, у живоишињском сѓраку од неиознаије ѓериѓијорије. Покуша да се на силу враиши у ѓихов ѓлави свети. Сударање са невидљивим зидом је болно док Орфеј и даље самодовољно обиѓрава уске ѓранице ѓиховоѓ акваријума.

Она одусѓијаје, обраћа ѓажњу на мрачну сѓварносѓи. Мало је охрабрена ѓевушећим веиѓром и ѓеѓовом смирујућом мелодијом. Омамљена коракне у мрак. Одједном, из мрака ѓред ѓом извире ѓрилика, нагћх ѓрсију и мрѓивачкоѓ бледила.

Дионис се ѓојавио у свом загробном обличју, засѓирашујуће усредсрећен и као мало сеиан. Она дивљачки врисне. Орфеј у акваријуму се осврће да види одакле долази звук. Безазлено ѓокушава да оиѓиј дозове звук ѓиако ишио ѓа ѓевушећи оијонаша.

Дионис ѓружа руке ка Еуридици. Она усѓукне.

СПИКЕРКА–ОФ: Цела Тракија данас грца у сузама...

ЕУРИДИКА: Господару Дионисе? Откуд ти?

СПИКЕРКА–ОФ: ...због тешке судбине која је погодила омиљену племићку породицу...

ЕУРИДИКА: Орфеј није овде, али ће доћи ускоро ...

СПИКЕРКА–ОФ: ...Неверица још влада пољима и луговима...

ЕУРИДИКА: Чему такав поглед, господару? Чему та змијска маска? Зашто вам уши нестају, господару, а зуби бљеште?

СПИКЕРКА–ОФ: ... Донације за погребно уље можете упутити на рачун...

ЕУРИДИКА: Какве ја везе имам са свима вама? Зар сам ја нечему крива?

Дионис ошвару усшa, али лас дошрe одасвуд.

ДИОНИС: Не слажем се са питањем.

Она одскочи на друшu крај арене. Посмашрају се за шрен, обоје задихани. Она бацу шолед на Орфеја, али шмоћ од шеа неће добити. Дионис мирно вади из шлашшa маску Арисшеја–Змије.

ДИОНИС: Што пре завршимо, пре ћемо се смирити.

ЕУРИДИКА: Цркни!

ДИОНИС: Не данас.

Он сшавља маску и шруне ка шoј. Вишлају се шo шросшору као рис и хрчак. Из земље извире миран и сешан Дионисов лас.

ДИОНИС–ОФ: Не ишчекавши тебе, Славјанко
под шибашућим тамним облацима
целатима шума што нас маме
ја се лако мирим са оно парчића леда
што стишћем у руци.
Мироточивом смиреношћу
ја бих да одмахнем руком
али не да се.
Дакле седећу на хумци
дочекујући оком твоје беле ате
изникле из скитских вилајета
љета небројених
љубавничких.
И када ратнички станемо очи у очи
нека буду времена кад се цигера скупља
од страха због вечности
коју би нам Тајни Кнез радо дао.
А ми бисмо само повесма мрака
да нам телеса споје
али да душе не придаве
попут првих мачића.

Еуридика шoкушава да се домогне језера. Мешшим, Арисшеј–Змија је бржи. Хвашa је за шoу и шривлачи је к себи. Забија змијске зубе у шен шрбух и држи ушриз све док шено шрзаво шело шшшшно не обузме ошров. Еуридика шресне на земљу. Арисшеј обршише усшa онда мешодично обљуби мршву девојку.

Дшже се задихан, скида маску шшод које је ознојено Дионисово лице, сво у шшковима. Зшрануш шледа у шело, шa у своју улејшну

одећу, ња у Орфеја, и даље несвесно̄ у свом златином кавезу. Мрмор мртвих душа облива простиор. Дионис зајеца. Судара се са невидљивим бићима која су ђа окружила.

Усјева да се пробије кроз мрак и да несјане.

Брујање невидљивих је све јаче. Почиње да поћреса и Орфејев мали свећ. Он згранућо покушава да одржи равноћежу. У снажном поћресу и праску чаролија несјаје. Свећлосћ рајског свећа се гаси и он избацује Орфеја, као из матиерице, у хладну ноћ.

Трачанин хваћа дах, још ошамућен од поћреса. Кад схваћи да је лећљива њвар на његовим рукама крв – оћрезни се у шрену. Бауљајући по ѡрави праћи крв све до њеног изворишћа – исисаног Еуридикиног шела. Оно сад више личи на кожную лућку. Он галажано подиже. Лице му се изобличује у дугом и језивом, безгласном крику. Онда сјавља ошћашке у уредан пологај, механички радећи оно шћо је већ ред.

Хиљаде шибица се пали шшићећи, хиљаде ногу присћиже, хиљаде бубњева шћуку ршћам погребне пјесме. Хиљаде грла зајева. Орфеј јеца.

Из мрака избијају одасвуд нимфе и сћири носећи ућљене свеће и сћвари нужне за предпогребни обред. Преузимају урећивање преминуле од слућеног Орфеја. Посћављају свеће око ње.

Нимфе чешљају Еуридику, пјеру јој главу и удове. Пресвлаче је у ново одело. Сћаро се сјављује. Сјављају јој новчиће на очи. Шминкају је, румене. Вода се пажљиво просћија у језеро. На крају обреда сћари сћишр долази до шела са дугачким шилом и ножем. Орфеј галахваћи за руку.

ОРФЕЈ: Шта то радиш?

САТИР: Да је начнем. Да се не вампири.

Орфеј гала сурово одгурне на земљу. Са лудачким сјајем у очима руши свеће, скида жени новчиће са очију. Босљком оћисује круг око ње. Намах шћај простиор бљесне сам собом. Кад их Трачанин погледа сви усћукну.

ОРФЕЈ: Сиктер!
(Пауза)

Она није мртва! Мисли ли ко другачије?

Нико се не усућује да одговори.

ОРФЕЈ: Ово тело мени припада... А душу ћу... да јој вратим.
Вратићу се ја.

(Пауза)
Са њом.

(Посијоји још ирен, а онда се окрене на иеи и несиане у мраку, лудачки брзо. Одмах зајим Нимфа–Падалица ириирчи Еуридици, али не може да прође круж шито га је Орфеј оцршао. Ипак усје да ирсјом захвати мало иросуше крви покојнице. Усредсређено шичишава значења шечности док остали сирљиво чекају исход.

Нимфа диже главу. Очи су јој засузиле.

НИМФА: Када Балкан заври у крви и растопљеном челику, ми ћемо се освртати не би ли приметили драге нам душе што су за нама заостале. Али бојим се да ће тад већ бити касно.

Понеко у групи врисне. Починју сирене за ваздушни напад.

КРАЈ ШЕСТОГ ДЕЈСТВА

ДЕЈСТВО СЕДМО

Сувих усја, оијежалих ногу и очију иуних иеска, Орфеј већ еонима гази кроз иусишњу.

Миријаде мривих душа му се обраћају мрморењем не би ли га некако одврашле.

Он само јаче ириишне вају на уши и иочиње да свира не би ли их ућушкао.

И иако дући саи за сјом до изнемољлости.

На крају долази до Врайница Свејова, укојаних у земљу.

Погледа у небо изнад себе.

Са уздахом ује.

КРАЈ СЕДМОГ ДЕЈСТВА

ДЕЈСТВО ОСМО

Када му војни рефлектор забљесне очи, Орфеј се налази у дубокој руји из које само назире Хадов њрон изнад себе. Хад и његови њомоћници су у црним кукуљицама. Мршве душе мучене од својих демона цвиле и извијају се у њолућами. Крај Хадових ноћу режи човеколико ѡишче, Кербер, изживциран Орфејевом ѡојавом. Искрени ајлауз демона ѡоздрави Орфеја када се свейло ујали.

ХАД: Па, дечко, није да закерам, али стварно си упоран...

ОРФЕЈ: Господару... Господару Хаде!

ХАД: Добро дошао у Таргар.

ОРФЕЈ: Ја сам Обреј, Словен из Тракије.

ХАД: Словене не држимо у овом паклу. А и који ћеш ми овде пре смртнога часа?

ОРФЕЈ: Твој син, Дионис, ми је у облику змије убио жену.

ХАД: Зар то није Зевсов син?

ОРФЕЈ: Неки кажу да си га ти направио са Персефоном.

ХАД: Могуће. Дечка знам, навраћа и овде.

ОРФЕЈ: Па, хоћеш ли ми вратити жену?

ХАД: Немој да ме збуњујеш. Не постоји кључ од излаза. Дакле, и ти остајеш.

ОРФЕЈ: Она се зове Еуридика, господару.

ХАД: Еуридика? Упали број три!

ГЛАС–ОФ: Палим тројку!

Рефлектор број ѡри, из ѡомиле сћворења која се ѡревијају у мраку, освейли Еуридику. Обучена је у црну кожу, нашминкана и на музику из ѡеет сћоњ–а изводи свој бескрајни сћријѡииз. Све замукне ѡледајући девојку несвесну свој ѡроклейсћива.

ОРФЕЈ: Еуридика!!!

ХАД: Не чује те, младићу.

ОРФЕЈ: Зашто се стално скида и облачи....

ХАД: Е, да... То је њен пакао. Неки су и горе прошли.

Она ѡвремено узима и доји ружичасћо сћворење која јој виси у ѡорби на лећима.

ХАД: Мислим да ти је оно нероћена кћерка. Реци “здрavo” тати, душо.

ОРФЕЈ: Водим их са собом.

ХАД: Не можемо ни тебе пустити. На концу, шта би са малом и великом вампирушом?

Орфеј њокушава да га се домогне. Кербер цајне зубима брзо, замало му ојкине руку. Орфеј њадне најраг у рују, задихан. Сви се смеју, чак и жрјиве. Музика, на коју се Еуридика бескрајно свлачи, убрзава се, њерајући и њу да досјигне сулуди њемјо. Орфеј диже закрвављени њожд. Посмајра их. Хад да руком знак за њишину. Све замукне.

ОРФЕЈ: Господару Хаде!

ХАД: Шта је сад? Да нећеш и ти да ме гађаш стрелама као она селачина Херакле? Ако имаш слуха можда те узмем да ме успављујеш.

ОРФЕЈ: Дубок би то био сан.

Орфеј нагло и дивљачки удари жицу на лири. Звук својом јаком вибрацијом њопресе њела свих њисујних. Хад се њресамији на свом њресјолу.

ХАД: Ста–ни!

ОРФЕЈ: Касно сад.

Орфеј немилице удара њо лири, скоро разарајући вибрацијама њела њисујних. Ојишии урлик се меша са нељудском какофонијом лире. Само Еуридика настјавља са задајом јој делатиношћу. Хад њочиње да њовраћа од болова, Кербер се ваља крај њосјодара. Али Орфеј не обраћа њажњу на њих. Једино му је Еуридика у очима.

ОРФЕЈ: Прича се да ћеш пустити моју жену да пође са мном. Прича се да ћеш јој дозволити да и то дете понесе. Прича се да ћеш нам и срећан пут пожелети. Такође, причаће се и да си последња будала ако одбијеш скромне жеље...

Хад једва усје да њојврдно климне ѓлавом. Орфеј њрестјаје да свира. Хад њодидже руку и демони ѓасе рефлексјор број њири. Еуридика се ојусји као луйка на концу. Пре него ишио она њадне Орфеј је свирајући исјрави. Благом музиком одржава њено њело усјравним.

ОРФЕЈ: И хвала на домаћинском гостопримству, части оволикој.

Лађано музиком њовлачи своју жену да крене за њим. Она га њослуша, механички, као зомби. Хад се јави славим ѓласом.

ХАД: На мало, сине, на мало. И не осврни се на овом светом тлу.

Орфеј му одмахне руком. Насијавља да се извлачи из руйе. Исцараћају их цвиљење мрљивих душа и Керберово завијање. Орфеј и Еуридика несћају у мраку.

Када замру и последњи благи звуци лире одједном се у Тартиару њале сва обична свејла.

Кулисе и сцена се расклајају. И жриве и демони се враћају у стварности. Скидају се кукуљице. Исход Хадове маске се налази ознојени, али задовољни Дионис. Бивши Кербер, а истински сатиир му приноси бокал, да се боџ умије.

САТИР: Шта мислиш?

ДИОНИС: Жилав је.

САТИР: После овога биће крпа од човека.

ДИОНИС: Надајмо се.

КРАЈ ОСМОГ ДЕЈСТВА

ДЕЈСТВО ДЕВЕТО

Орфеј, свирајући, ујорно гази најраг. Према свећу живих. Еуридика, ситишићући чедо уз греди, механички хода за њим шерана звуком његове лире.

После дугог времена он осећи да се иза његових леђа нешто чудно дешава: она је, сва збуњена, сјала. Жене – од малих девојчица, до оронулих сјарица – окружиле су је, са шужним ушћом у очима. Еуридика им се смеши у препознавању. Орфеј сјане, не сме да се окрене.

ОРФЕЈ: Еуридика?

Тајац. Он засвира мало брже. У једном моменћу, звук се више не чује мада он и даље свира.

ОРФЕЈ: Еуридика, јеси ли ту?

Она му не одговара. Као да из њених усћа на шрен избије благи јецај, али са друже, ња шреће, шје четврће сјране... Орфеј је већ слуђен.

ОРФЕЈ: Еуридика?

У моменџу, он се наџло окреће. Али, још љре неџо шџо усџе да назре своју суџруџу у мраку, небо над њим експлодира у болно јаким свеџлосџџима. Шумови космичких љросџџора једва усџевају да уџуше неџџи развеселени смех и љриџушени јеџај неке жене.

Орфеј љада на колена, млављен унуџрашњим џрчевима. Свија се у феџусни љоложај, љузи љо љрашини. Из неба доџџре звук мењања сџџаница на радију, све док се не љронађе љрава. Одјекне безлични џлас сџџерке са бесџрекорном дикџџијом.

СПИКЕРКА—ОФ: Глас Лемурије, поноћне вести. Како преносе све светске агенџије, Орфеј, трачки краљ и словенски просветитељ, није успео да врати своју супругу Еуридику из Тартара, света мртвих. Узрок неуспеха је наивно окретање када су то правила игре строго забрањивала. Сматра се да је госпођа страдала као жртва у политичком сукобу свог супруга са богом Дионисом. Господин бог Дионис, Његова светост Загреј—Сабазиос, то је одлучно демантовао, напомињући како жали што је господин Орфеј због нервног слома напустио јавну делатност. Цитирамо: “Био је достојан следбеник, витез, штета што је сад крпа од човека”.

Док љрају весџџи Орфеј се лаџано освешџује. Трља лице љеском не би ли дошао себи. Са инџтересовањем слуша весџџи. Када се заврше он самосажаљиво обрџше сузе. Пљуне. Помилује своју лиру. Узме је. Са нељудским криком заџочиње своју музику која љоџреса свеџџ.

Као да се усџројсџџво свемира руши у конфузији звукова и боја. Урџици живоџиња се мешају са шуџџањем храсџџова који се љо-крећу из своџ лежишџџа. Њихове сенке закриљују Орфеја.

Док љраје љоход храсџџова, Орфеј навлачи белу свеџџеничку љу-нику и узима божански скиџџџар.

Преобразио се љоџџуно у надљудско биће.

ОРФЕЈ: (Урла)
Нека буде светлост!

Нишџџа. Храсџџови и даље љуџџње.

ОРФЕЈ: (Помирљиво)
Можда сам помешао...

Мрмљање. Покајање.

ОРФЕЈ: Припадам опаком човечанству, маси покваренога меса! Опаког меса! Моји греси, моји преступи, моји пропусти са свом поквареношћу мојег срца припадају маси црва и оних који ходају у тами...

Гласније.

ОРФЕЈ: ... Јер ниједан човек не одређује пут и ниједан човек не управља својим кораком. Само је код Бога праведност. Из Његове руке долази савршени живот и Његовим знањем све је настало. Свачим што постоји Он управља по својој замисли, и без Њега се ништа не дешава...

Ђуџи. Насмеје се. Заурла.

ОРФЕЈ: Зар нисам рекао: Нека буде светлост!

Пауза.

ОРФЕЈ: Зар нисам рекао: Нека буде звук!

Мрџива џиџина. Мрмљање.

ОРФЕЈ: ...Али за мене, када поклекнем, Божији благодатни дарови јесу моја помоћ за сва времена.

Пауза. Тихо.

ОРФЕЈ: И када посрћем због зависти меса, моја праведност постоји у вечност...

Пауза. Тихо.

ОРФЕЈ: ... због Божије праведности.

Он се окреће и лађано одлази ка свом мрачном одредџију. Глас сџикерке нас неуморно обавешџава.

СПИКЕРКА–ОФ: Спектакуларни повратак господина Орфеја на јавну сцену резултирао је организовањем његових поклоника у атрактивну фенси секту са динамичним аутлуком. На данашњој конференцији за медије, господин Дионис их је прогласио противустваним, паравојним формацијама. Изјаву господина Аполона–Фојба о овоме, као и о тренутној ситуацији на Олимпу и Балкану нисмо успели да добијемо. Ситуација је још крајње занимљива а ви останите крај ваших малих екрана јер после квиза “Сова од снова” делимо ритуалне хлебчиће...

Негде са балканских џусџара доџиру знаци јуџарњеџ џосџројавања.

КРАЈ ДЕВЕТОГ ДЕЈСТВА

ДЕЈСТВО ДЕСЕТО

(На своје зборишће долазе Орфејеви поклоници. То су бивши Дионисови сатири и њар нимфи. Обучени у беле униформе, њерано отвордних лица. У редовима њод конач чекају долазак своџ вође. На њозорницу ѡред њих ситија Орфеј ѡраћен хуком џомили и урлицима џајди и роџова. Поѡтјуно је оседео у међувремену. Обучен је у бело, са ѡлашћом. Чврст ѡздрав руком џомили, која се намах умири.)

ОРФЕЈ: Мисија је при крају! Балкан се већ радује новом поретку! Ред и мир ће завладати нашим душама и оне се већ спремају за благослов будућих и поновљених живота. До сада су свету господари били: Фанес, Никс, Крон, Уран, Зевс! А шести није како су се неки надали перверзни Дионис, већ Аполон – Тросвети и Трослојни! Он нам даје вечно трајање. Хвала му! Али да би се свако духовно и телесно очистио доносим вам дар који ће вам душе приближити божанској једнини. Овим цртама и резама испећи ћете речи! А оно што је именовано то се да и надзирати и водити!

Из свейлуцавих руку он избацује ѡрашину из које ѡо ѡредмећима и ѡудима ѡочињу да се ѡјављује слова древне азбуке и да ѡоигравају кроз ѡросћор. Орфици изџоварају ритмично “Аз, Буки, Вједи, Глаџољ, Добро, Јесћ...”

ОРФЕЈ: Аз, буки, вједи, глагољ, добро, јест! Окаменимо време кроз речи. Успокојимо благе душе. Очи- стимо се од сувишка страсти и блуда. Вечни битак је већ дарован, али сте га ви још несвесни. Где је лек ако не тамо где је Аполон велики и где је Орфеј његов пророк, браћо Словени? Где је лек ако не у свемиру где смо од распаднутих звезда сви састављени, вучје сестре?

СИБИЛА: А можеш ли и овога излечити!

Сви се окрену ка сћарици, Сибили, која води ѡод руку шејавоџ и ѡројалоџ Диониса.

СИБИЛА: Слеп је. Заувек.

Орфеј доскочи на земљу ѡред њих. Махне Дионису ѡред очима.

СИБИЛА: Има ли милости за њега?

ОРФЕЈ: За оне који спречавају вечни напредак – нема! Како се зовеш, стара, кад си тако наивна?

СИБИЛА: Сибилa, пророчица.

ОРФЕЈ: Сибилa је мртва! Требало би већ 900 година. А можда си и ти тек бирократском грешком жива?

СИБИЛА: Смрт ме је заборавила. Лутам, скупљајући прве мачиће...

Орфеј ошћиро склони њену руку којом она љридржава Бахуса. Овај љадне на љло. Понеко се и насмеје Дионису који се љрчи љо љрашини. Понеко и занеми од љпраћике љризора.

ОРФЕЈ: Није њему ништа. То је стара курва увек спремна на опачине.

СИБИЛА: Не данас. Он више није ни за шта.

Дионис усће да се љосћави у клечећи љоложај. Заћим се наљло усћрави у љуној висини. Преображен, манђуйски се насмеши.

ДИОНИС: Било дана за мејдана. И управо се вратише.

Пре неђо шћиро Дионис насрне на Орфеја, чећворица Трачанинових следбеника ља окруже, лица љремазаних белом бојом. Обезнањују Диониса шћако шћиро му љоказују њеђов лик у ољледалу. Мада омамљен, Дионис не да да му љриђу. Сћавља на себе маске јарца и бика, шће шћиме добија и снађу својих љошћема, али најљадачи му дуђачким шћиљовима избијају маске из руку. Гомила му се руђа, ољонаша бика, као на баханалијама.

ОРФЕЈ: О, лоло стара, лажљива... Сећаш ли се, вински боже, кад је Хера послала Титане белих лица да те убију кад си жгепче био? Тада си се исто овако преображавао, па и оживео после комадања. Овог пута тешко да ће ти се посрећити.

ДИОНИС: Вараш се, добри мој. Моје време није и мој живот.

Дионис се очајничком снађом баца уназад, изван domeћа ољледала. Диче се, оћейћ моћан и ољасан. Йуди се размакну, јер је јасно шћиља следи. У брзом, жесћоком окршају љолим рукама ни Орфеј ни Дионис не усћевају да сћекну љредносћи. Али се Дионис оклизне и Орфеј узима шћишћољ од љрашћилаца. Приђе Дионису и љуца му у љошћиљак. Млади бођ љресћијаје са шћрзањем.

СИБИЛА: Господару, ти... Ти си га убио?

ОРФЕЈ: А ја шта ћу, али са киме ћу? Јесам. Даље можете и сами. Дичи га!

Подижу Диониса. Прикуцавају му удове на храсћов зид. Прекривају ља љлахћама. Долазе хирурзи. После касайћења, мећодичнођ и шћако различићођ од баханићскођ черечења, још врело срце љредају Орфеју. Он једва усћева да свлада жељу да љроба срце. Зачује се

Њаишање. На Орфејевој њозорници седи Аиолон обучен у Зевсово одело, а очева мумија му лежи у крилу, као дете. Аиолонови жесџови су изразитио женскасџи. Примећује се расџројеносџи.

АПОЛОН: Браво! Бис! Оштро око.

Орфеј му љуби ноџу.

ОРФЕЈ: Добро дошао, господару Аполоне, тросветла јабуко наша, песмо аријевска и предачка.

АПОЛОН: Предивно сам вас нашао, драги. Пољуби оцу Зевсу руку. Задовољан је што је псето дочекало дан своје егзекуције.

Орфеј мора да њољуби сасушену руку. Пружа Аиолону срце.

ОРФЕЈ: Теби смо га посветили, господару.

Аиолон зџраби срце. Лизне.

АПОЛОН: Браво, кћери.

ОРФЕЈ: Нисам ти ја ћерка, господару.

АПОЛОН: Тако ми је кћер Атина једном донела ово исто срце. Само што је клипан касније оживео.

ОРФЕЈ: Бахусово срце ти је тад донела твоја сестра, а Зевсова кћер Атина, господару!

АПОЛОН: Ти опет слабо разумеш! Али Дионис разуме.

(Дионису)

Јеси жив, клипане?

Дионис не оиџвара очи. Смеши се.

ДИОНИС: Још мало.

АПОЛОН: Ајде, па кад прође и то мало да те закопамо баш у Делфима, под гором Парнасом. Твој гроб крај пећине Корникион показиваћемо немачким туристима, да се сликају и јодлују!

(Смех)

Нешто сам ти фриволан и пун живота данас, сине...

ОРФЕЈ: Носите Бахуса на пасја гробља.

НИМФА: Разумем.

ОРФЕЈ: Уморан сам ти и сетан, господару Аполоне.

АПОЛОН: Лалај и не думај превише. Узми антидепресиве. А Делфе ћу потпуно да напустим! Недостојни су ме!

(Пауза)

Еј! Еј, ти, Орфеј! Дечко! Мој отац жели нешто да му кажеш!

Орфеј са поштовањем говори мумији.

ОРФЕЈ: Почело је Зевс. Зевс је и средина. У Зевсу се све
окончава!

АПОЛОН: Одлично! Али зашто говориш у то? Говори овде!

*Ајолон поносно показује на себе. Орфеј сирљиво понавља. Један
од Орфика прилази Орфеју и уручује му мобилни телефон.*

ОРФИК: Господару, Дионис ти поручује да је умро. Каже да
ћеш и ти ускоро. А и твоја душа с тобом. И све
наше са нама, а све твоје с тобом.

*Орфеј занеми. Замисљено искључи телефони и врати праћоцу.
Зашим плане.*

ОРФЕЈ: Моја душа!? Она је већ бесмртна! Дао сам и вама
нову прилику, да са мном и господом Аполоном
будете бесмртни. Да се напакон ово пијано полу-
острво уреди и усредсреди! А ти ми још преносиш
шта перверзњак поручује!

*Орфеј засиане кад примети засило Ајолона. Бољ, са палцем у
устима и мумијом умесило израчке, смеши се у сну, што је веро-
вајно изазвало и рефлексно шишкење.*

ОРФЕЈ: Пресвучите га!

Они пажљиво односе засило боља. Орфеј узима меџафон.

ОРФЕЈ: Помаже Бог, јунаци!

СВИ: Бог ти помогао!

ОРФЕЈ: Војници, витези. Ово је тежак дан. А није још ни
почео. Намажите своја лица. Донесите дум-дум
метке. Поделите рума и цоинта. Сутра имамо још
три села за смиривање. А ако вам ускоро не падне
Трибалија, ја ћу лично доћи да рашчистим! И радуј-
те се царству које откристе у вама. Цивилизацију
коју на вучјем срцу чувасте, а на сребрну секиру
повратисте. Палба!

*Ракетни лансери пуштају ракете. Орфици ћује. Орфеј погледа у
шешко небо осуто праговима ракетна.*

КРАЈ ДЕСЕТОГ ДЕЈСТВА

ДЕЈСТВО ЈЕДНАЕСТО

*Орфеј и Сибила као вране чуче на једном брежуљку. Чују се зри-
кавци. Мирна и сејна ајмосфера.*

ОРФЕЈ: Сибила, пророкуј ми и утеши ме. Хоће ли ми душа стварно умрети?

СИБИЛА: Па ти си тај који учи народ о сеоби душа.

ОРФЕЈ: Синоћ сам сањао како пролазим кроз једна врата, пета, десета... Дођем пред огледало, седнем, запалим цигарету, мада више не пушим. Чекам. Жenu која није дошла. А онда сам се скупио и вратио у мајчину утробу. Али тамо више није било ни топло, ни меко.

Док се он исповеда, и Сибила и просјор око њега губе се у мраку. Иза њега се лагано диже особа бљешићуће белине: Еуридика се враћила. Већ је начећа распадањем, али је и даље врло лепа. Из кошуље јој вири дечја златица. Еуридика илашћом закриљује несвесног Орфеја. Он чак и под ћканином насћавља да ћрчка, заней у мисли.

ОРФЕЈ: ...И више није било ни топло ни меко... Не, не... Ни топло ни меко...

Орфеј под ћканином већ ћочиње да се ћуши. По ћрзавим ћкрећима руку и лица види се њећова ћаника, али сћисак је челичан. Из мрака врисне Сибила.

СИБИЛА: Врати се, Трачанине!!!

Сибила, ућлашена, сћјоји са две свеће. Орфеј, скврчен у фећалном ћоложају и обливен хладним знојем избезумљено буљи у сћварносћ око себе. Ућвара је оћишла. Он ћрићрли Сибилине ноће.

СИБИЛА: Најгоре је ако сањаш бившу децу. Зло неминовно.

ОРФЕЈ: Сибила, ја... Ја не знам кога сам сањао!

Сибила му склоћи очи и ћомилује му косу. Јер, ћоворио је истћину.

Нећеде у ћозадини ћочиње сћална обука орфејске војске.

КРАЈ ЈЕДНАЕСТОГ ДЕЈСТВА

ДЕЈСТВО ДВАНАЕСТО

Орфеј стијоји на свом зборишћу. Две нимфице га сиремају за рипи-уал. Обучене су и ошишане као мушкарци. Њих троје су сами на ливади. Труба за поштировање, хук младе војске при фискулиури.

- НИМФА: Командиру, дозволи да ти се обратим.
- ОРФЕЈ: Изволи, ратнице.
- НИМФА: Спремне смо и спремни смо.
- ОРФЕЈ: Јесте ли постиле?
- НИМФЕ: Јесмо.
- ОРФЕЈ: Обредно купање?
- НИМФЕ: Да.
- ОРФЕЈ: Нисте се дирале? Нити вас је ко дирао?
- НИМФЕ: Не!
- ОРФЕЈ: Последње вести?
- НИМФА
ПРВА: Од Лајбаха до Крита поредак је ухватио корена.
Негде оружјем, негде су нам синовски пришли.
- НИМФА
ДРУГА: Das ist wunderbar!
- НИМФА
ПРВА: Данас нам долазе нови регрути из влашких пла-
нина.
- НИМФА
ДРУГА: И чувајте се снајпериста...
- НИМФА
ПРВА: Такође неки амбасадори и гласници.
- НИМФА
ДРУГА: И – заиста вам кажем – чувајте се снајпериста.
- ОРФЕЈ: А господар Аполон?
- НИМФА
ДРУГА: Ако се пробуди доћи ће са својом...
- НИМФА
ПРВА: Са господаром Зевсом!
- ОРФЕЈ: Преживећемо и без њих.

Прекинућ је у пола реченице јер са свих сјрана силазе Дионисове мајнаде и окружују збуњену јиројку. Предводи их сјара Сибила. Мајнаде зајуцају из аујомајских јишипоља, рафално. Нимфе у вриску падају.

СИБИЛА: Нек је светлост са тобом, господару трачки и словенски.

ОРФЕЈ: Зашто сте их убиле!? Ни шеснаесту не напунише!

Сибила држи у рукама разгледницу, чија је са смешком.

СИБИЛА: Наш господин Дионис се јавио из мртвих и замолио те да изволиш и пошаљеш му своју главу, госпаре Орфеју.

ОРФЕЈ: Ни шеснаесту, а већ су виделе мртав свемир у предачким шупљим очима...

СИБИЛА: Господин се стиди. Почните саме.

Три мајнаде набацују на Орфеја дуљачку ужад и покушавају да га угуше. Сибила мирно јосмајра окришај. Повремено са нежношћу погледа разгледницу.

СИБИЛА: У Јадери су већ почели да шобају жене да би надокнадили то што се мушки не жртвују! Хоћеш ли се последњи смејати, Орфеју?

Орфеј покушава да се ошрне и вуче мајнаде преко брдашца. Нестјаје са видика. Ове јири се уишћу да га задрже. Осјипајак полеши за њим.

СИБИЛА: (Виче за њима)

Главу откините целу. Бар је толико заслужио.

Врло брзо, уз узвике и цикљаје, једна мајнада се враћа са ојкинућом и насмејаном Орфејевом главом, високо подигнућом да осветли јросћор.

МАЈНАДА: Је ли добро, мајко?

СИБИЛА: Мораће се опрати.

Одједном, глава почиње нежно да мрмори, али глас као да долази одасвуд.

ОРФЕЈ–ОФ: Опрати... Мене? Чишћењем душа... плута... да би је неко... покупио. Смиловао се... као да се и није... Заслужило... Битисало... Само ред да нам дође. Поредак. Лакше ће се живети... А ја сам тај који се трудио... И онда...

Смех увесељене главе.

ОРФЕЈ–ОФ: Може једно пророчанство?

Ујаничена мајнада је још толико присебна да главу сјусији на олтиар. Све пагну на колена и помоле се. Када Сибила усјане и јочне да бежи, све остјале следе њен пример.

ОРФЕЈ–ОФ: Пророчанство... Да? “Завештање некад одложено, једног дана биће испуњено, вечита права остаће иза, ми смо били та боља врста”. Ко је то рекао? Нико. И боље што се убио. Време је за пророчанство. Или не?

Ја сам јастреб:

Аполон–Дионис–Орфеј

Ја јесам ја

Мислих да јесам

Но сам само глава

Глава која плаче у пустињи.

(Смех)

Богу драги кич...

Бесјрекорни тојојој бубњева. Бесјрекорни мари. Бесјрекорна корачница.

На чистину присијужу леји, млади људи и жене у белим униформама: орфички рејруји. Скоро да не примећују главу док усјорено љове просјором. Слажу своје ранце и оружје. Расије рећени су и насмејани. Нова генерација једној бољеј јорейка.

На јозорницу, крај олтиара са главом, добауља мамурни Ајолон. Носи свој љубимца, очеву мумију на коју је најјакарена маска Беймена. Седне и заљубљено јосмајра младиће и девојке који скоро да не примећују његово јрисусјиво.

АПОЛОН: (Глави)

Баш су леџи.

ОРФЕЈ:

... И шта ако пророкујем, рецимо, истину, а нико то не може да схвати... Као кад се ви и провалија фиксирате узајамно... Или је то био базен у питању?

Глава насјави да мрмља. Ајолон усјаје са својом ијрачком и усхићено јокушава да јривуче јажњу рејруји, да би одржао јовор. Понеко се и осврне на њеја.

АПОЛОН:

Мили моји, само се ви даље урећујте за ваше радне задатке. Нећемо вам ми сметати. Ево: ово је ваш заповедник – Орфеј. А тек како тај свира... А ја, ја сам ваш Бог! Да, онај са чијим ћете именом умирати, овај, на уснама и у ушима... И тако... То само хтео. Само се ви радујте, борите се и множите... Да, множите! Хвала...

Аполон седне до Орфеја, срећно уздахне.

АПОЛОН: Е баш ми се свиђају...

(Пауза)

Победићемо... Колико видим. А и врло ми се свиђају.

Млади надљуди га не примећују. Крепње, жамор и осмеси су им као кроз воду.

Одједном, цела зруја се окреће према испоку, јуна најепоџ ишчекивања. Али, атмосфера је и даље позитивна.

Нагло, зора новога дана експлодира својим црвеним и жућим. Снажно, како никад присујни за животиа нису зајамтили.

Орфеј зевне.

АПОЛОН: Орфејчићу, зашто нам нешто не отпеваш?

Орфеј ћути.

Авиони надлећу. Сирене пуле. Дамар свемира их већ заглушује.

Почиње нови Велики Прасак.

Умножен.

Већачки.

КРАЈ ОБРЕДНОГ СЛУЧАЈА

(1992. и 2002.)